

«Κανόνες για Αποφάσεις» (Κ-30.Ι)

Αποσπάσματα από το Εργαστήριο που έγινε στο
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων (FACIM)
Roscoe N.Y.

Kenneth Warnick, Ph.D.

Μέρος XI 3^{ος} και 4^{ος} Κανόνας

(Κ-30.Ι.6:1) (3) Θυμήσου γι' άλλη μια φορά [με άλλα λόγια, ας γυρίσουμε πίσω στην αρχή] την ημέρα που θέλεις, και αναγνώρισε ότι κάτι έχει συμβεί που δεν είναι μέρος της.

Με «την ημέρα που θέλεις», ο Ιησούς εννοεί την ημέρα που θέλεις *αληθινά*, που είναι μια μέρα γαλήνης και ευτυχίας. Τώρα κάτι έχει συμβεί που δεν είναι μέρος της: δεν είσαι χαρούμενος. Είσαι απογοητευμένος, θυμωμένος, ή νιώθεις θριαμβευτής επειδή πήρες αυτό που ήθελες. Και πάλι, νομίζω ότι είπα και πριν, ότι ο θρίαμβος δεν είναι ειρήνη. Η έκσταση δεν είναι ειρήνη. Η ευφορία δεν είναι ειρήνη. Το μεγάλο δράμα δεν είναι ειρήνη. Ειρήνη είναι η ειρήνη του Θεού, που σημαίνει ότι είναι συνεχής και σταθερή – δεν έχει σκαμπανεβάσματα.

Έτσι αυτό που σου ζητείται να κάνεις είναι να παρακολουθείς τον εαυτό σου κατά την διάρκεια της ημέρας και να συνειδητοποιείς όσο πιο γρήγορα μπορείς ότι κάτι βγήκε εκτός πορείας. Βγήκες εκτός πορείας γιατί δεν είσαι σε ειρήνη.

(Κ-30.Ι.6:2) Μετά συνειδητοποίησε ότι έκανες μια ερώτηση από μόνος σου, και ότι πρέπει να έχεις ορίσει μια απάντηση με τους δικούς σου όρους.

Εδώ και πάλι λέει ότι η ερώτηση που κάνουμε στο Άγιο Πνεύμα δεν είναι πραγματικά μια ερώτηση. Είναι μια δήλωση: «Θέλω αυτό. Και θέλω να μου πεις ότι δεν πειράζει που το θέλω». Το «θέλω» σημαίνει ότι είμαστε στο εγωικό σύστημα σκέψης, που με την σειρά του σημαίνει ότι η απάντηση που λαμβάνουμε θα είναι ένα είδωλο φτιαγμένο από το εγώ. Τότε εμείς αποκαλούμε αυτό το είδωλο Άγιο Πνεύμα ή Ιησού ή Θεό. Αλλά το όλο πράγμα είναι στημένο. Έχουμε εξασφαλίσει ποια είναι η ερώτηση, άρα και η απάντηση πρέπει να έρθει με αυτούς τους όρους. Αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό.

Το συμπληρωματικό βοήθημα *Τραγούδι της Προσευχής*, το οποίο η Έλεν κατέγραψε από τον Ιησού ένα χρόνο μετά την έκδοση των Μαθημάτων, γράφτηκε αρχικά για την Έλεν – και μετά για όλους – για να διορθώσει την παρεξήγηση ότι το να ζητάς από το Άγιο Πνεύμα σημαίνει να ζητάς θέσεις πάρκινγκ, πού να πας για ψώνια, πού να ζήσεις, τι να κάνεις στην ζωή σου – είτε έχει να κάνει με κάτι που θα μπορούσαμε να

αποκαλέσουμε ασήμαντο ή κάτι που θεωρούμε σημαντικό. Αυτό που της εξήγησε ο Ιησούς (πρώτα σε ένα ιδιαίτερο μήνυμα που έπειτα ξαναγράφηκε για το γενικό κοινό, και είναι τώρα μέσα στο βοήθημα) ήταν, ότι ενώ δεν υπάρχει τίποτα κακό στο να ζητάς με αυτόν τον τρόπο, είναι μόνο το αρχικό βήμα και δεν είναι αυτό που πραγματικά θέλεις. Όποτε κάνεις στο Άγιο Πνεύμα ένα συγκεκριμένο αίτημα, είναι σαν να Του υπαγορεύεις και την απάντηση. Δεν Του αφήνεις καθόλου χώρο για κάτι που μπορεί να ήθελε να πει, γιατί Του λες τι θα πρέπει να πει. Όταν ρωτάς: «Πρέπει να πάρω την δουλειά Α ή την δουλειά Β;» η μόνη απάντηση που αφήνεις τον εαυτό σου να ακούσει είναι η Α ή η Β, γιατί έτσι έστησες την ερώτηση. Αυτό που δεν συνειδητοποιείς είναι ότι αυτή είναι μια συγκαλυμμένη επίθεση και μια προσπάθεια να ελέγξεις τον Θεό για μια ακόμα φορά, όπως ακριβώς προσπαθήσαμε να κάνουμε στην αρχή.

Έτσι το να κάνεις μια συγκεκριμένη ερώτηση είναι στην πραγματικότητα μια προσπάθεια να ελέγξεις την απάντηση. Δεν θα φαίνεται ότι πραγματικά προσπαθείς να ελέγξεις τον Θεό. Αυτό που λέει ο Ιησούς στο *Τραγούδι της Προσευχής* είναι ότι όταν ζητάς κάτι συγκεκριμένο, είναι ακριβώς τα ίδιο σαν να κοιτάς την αμαρτία, να την κάνεις αληθινή, και μετά να την συγχωρείς. Αργότερα στο βοήθημα επινοεί ένα νέο όρο την *συγχώρηση – με σκοπό – την καταστροφή*, ο οποίος δεν χρησιμοποιείται στα Μαθήματα παρόλο που η διαδικασία περιγράφεται. Κάνω την αμαρτία πραγματική όταν λέω ότι έχεις κάνει κάτι κακό σε μένα, αλλά από την καλοσύνη της καρδιάς μου εγώ θα το παραβλέψω – αφού όμως το έχω κάνει πραγματικό. Αυτό το αποκαλεί *συγχώρηση – με σκοπό – την καταστροφή*. Λέει ότι το να ζητάς από το Άγιο Πνεύμα συγκεκριμένα πράγματα είναι ακριβώς το ίδιο, και έτσι αν και δεν είναι ένας όρος που χρησιμοποιεί εκεί, θα μπορούσαμε να πούμε ότι αυτό είναι ένα παράδειγμα του να *ζητάς – με σκοπό – την καταστροφή*. Και όμως φαίνεται σαν σωστό να το κάνουμε αυτό. Τα Μαθήματα λένε ότι πρέπει να ζητάς βοήθεια, πρέπει να προσεύχεσαι κλπ. Αλλά δεν καταλαβαίνεις ότι η ιδιαιτερότητά σου παίρνει πραγματικά το πάνω χέρι.

Στο *Τραγούδι της Προσευχής*, λέει ότι δεν θέλεις τα συγκεκριμένα του τραγουδιού της προσευχής· θέλεις το ίδιο το τραγούδι. Με άλλα λόγια, αυτό που θέλεις, δεν είναι οι συγκεκριμένες απαντήσεις στις συγκεκριμένες ερωτήσεις. Θέλεις την αγάπη που τα εμπνέει όλα αυτά. Θέλεις το ίδιο το τραγούδι, όχι τις αρμονικές του τραγουδιού, όχι την μελωδία, όχι τις παύσεις. Δεν είναι η *μορφή* του τραγουδιού αυτό που θέλεις, είναι η αγάπη που το ενέπνευσε. Στο «Ξεχασμένο Τραγούδι», μια όμορφη ενότητα στην αρχή του κεφαλαίου 21 στο κείμενο, ο Ιησούς μιλά για το ξεχασμένο τραγούδι ως εκείνη την παρουσία της Αγάπης του Αγίου Πνεύματος μέσα στο νου μας, που μας *θυμίζει* το τραγούδι του Ουρανού. Λέει ότι «οι νότες δεν είναι τίποτα». Τα μέρη του τραγουδιού, η μορφή που παίρνει το τραγούδι, δεν είναι τίποτα. Είναι το *τραγούδι* που θέλεις.

Έτσι μας λέει ότι αυτό που θέλεις είναι η εμπειρία της αγάπης του Ιησού. Όταν επιμένεις ότι αυτό που θέλεις είναι συγκεκριμένες απαντήσεις σε συγκεκριμένες ερωτήσεις, τότε αποσύρεις την αγάπη του από το νου σου, και την βάζεις στον κόσμο, επειδή πιστεύεις ότι βρίσκεσαι εκεί. Τότε προχωράς ακόμα περισσότερο και λες: «Διόρθωσε το αυτό για μένα!». Αρνείσαι το γεγονός ότι εσύ επινόησες το

πρόβλημα με σκοπό να τον διορθώσεις, για να μπορέσεις να τακτοποιήσεις έτσι την αγάπη του ώστε να μην την βιώσεις. Φαντάσου πόση αλαζονεία υπάρχει σ' αυτό: Ορίστε – επινοούμε έναν κόσμο, επινοούμε ένα πρόβλημα για να αποκλείσουμε την αγάπη του Ιησού· και μετά βρίσκουμε τόσο πολύ τον μπελά μας που τον βάζουμε σ' αυτόν και τον εκλιπαρούμε: «Σε παρακαλώ διόρθωσε το!». Και αυτός λέει: «Όχι». Όχι επειδή είναι θυμωμένος ή εκδικητικός. Αλλά επειδή λέει ότι δεν υπάρχει τίποτα εδώ για να το διορθώσει. «Μην μου ζητάς να λύσω τα συγκεκριμένα προβλήματα σου· καλύτερα ζήτησε μου να ενωθώ μαζί σου, πράγμα που θα καταργήσει την αιτία όλων των συγκεκριμένων προβλημάτων σου». Η αιτία όλων των συγκεκριμένων προβλημάτων σου είναι η πίστη ότι είμαστε διαχωρισμένοι από την Αγάπη του Θεού. Αυτόν τον διαχωρισμό τον ονομάζουμε αμαρτία. Μετά νιώθουμε ένοχοι εξαιτίας αυτού που έχουμε κάνει και πιστεύουμε ότι μας αξίζει να τιμωρηθούμε για την αμαρτία μας. Αυτή είναι η αιτία όλης της δυστυχίας μας– σε οποιαδήποτε μορφή. Επομένως, με το να ζητάς να ενωθείς με τον Ιησού και με το να ζητάς την βοήθεια του (πράγμα το οποίο στην πραγματικότητα είναι ένας τρόπος να ζητήσουμε από τον εαυτό μας να ενωθεί μαζί του), καταργούμε τον διαχωρισμό από την Αγάπη του Θεού που είναι η αιτία όλων των προβλημάτων. Να γιατί τα Μαθήματα είναι τόσο απλά.

Τα πράγματα περιπλέκονται όταν οι μαθητές των *Μαθημάτων θαυμάτων* τραβούν τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα από το νου όπου βρίσκονται, σε έναν κόσμο όπου δεν βρίσκονται, σε έναν κόσμο όπου ούτε εμείς βρισκόμαστε, και απαιτούν από Αυτούς να διορθώσουν τα πράγματα για εμάς εδώ. Και θυμώνουμε όταν Αυτοί δεν το κάνουν. Το *Τραγούδι της Προσευχής* εστιάζει σε όλες αυτές τις ιδέες των Μαθημάτων, επειδή οι άνθρωποι δεν τις πρόσεξαν. Το *Τραγούδι της Προσευχής* υπαγορεύτηκε για να μπορέσουν να διορθωθούν όλα τα λάθη που είχαν αρχίσει ήδη να συμβαίνουν μέσα στον ένα χρόνο της ζωής των Μαθημάτων. Το πρόβλημα, φυσικά, είναι ότι οι άνθρωποι ποτέ δεν σκοτίστηκαν για το φυλλάδιο (που τώρα ονομάζεται συμπληρωματικό βοήθημα), επειδή ποτέ δεν σκοτίστηκαν για το τι πραγματικά λένε τα Μαθήματα. Γι' αυτό τώρα τα ίδια λάθη επαναλαμβάνονται συνέχεια, και έχουν πάρει παγκόσμια διάσταση.

Οι άνθρωποι δεν προσέχουν τι λένε τα Μαθήματα, επειδή νομίζουν ότι καταλαβαίνουν τι λένε τα Μαθήματα μόνο και μόνο επειδή καταλαβαίνουν αγγλικά. Δεν συνειδητοποιούν ότι το νόημα των Μαθημάτων δεν βρίσκεται στις λέξεις (ή, όπως είπα πριν, στην διανοητική κατανόηση). Το νόημα τους βρίσκεται στο να γίνουμε μέρος της ίδιας διαδικασίας και στο να ενωθούμε με την αγάπη που ενέπνευσε τα Μαθήματα. Αυτό και πάλι σημαίνει ότι πραγματικά χρειάζεται να καλλιεργήσεις μια στάση ταπεινοφροσύνης όταν δουλεύεις με αυτά, επειδή είναι τόσο εύκολο να νομίζεις ότι ακούς το Άγιο Πνεύμα, όταν το μόνο που κάνεις είναι να ακούς την ηχώ της δικής σου φωνής. Περί αυτού πρόκειται.

(Κ-30.1.6:2-5) Μετά συνειδητοποίησε ότι έχεις κάνει μια ερώτηση από μόνος σου, και ότι πρέπει να έχεις ορίσει μια απάντηση σύμφωνα με τους δικούς σου όρους. Που σημαίνει ότι θα ακούσεις ακριβώς αυτό που ήθελες να ακούσεις και έτσι το κανόνισες]. Έπειτα πες[αυτός είναι ο τρίτος κανόνας]: Δεν έχω καμιά ερώτηση. Ξέχασα τι να αποφασίσω.

Αυτή είναι η αρχή της πραγματικής ταπεινοφροσύνης. Δεν είναι μόνο ότι δεν έχω καμία ερώτηση: Δεν ξέρω καν τι να ρωτήσω. Τουλάχιστον τώρα ξεκινάς από μηδενική βάση. Τουλάχιστον τώρα αποσύρεις την αλαζονεία που λέει: Ξέρω ποιο είναι το πρόβλημα μου. Ξέρω ποια είναι η λύση. Και έχω ένα «μέσο» στο Άγιο Πνεύμα – Αυτό θα μου λύσει το πρόβλημα. Και αν είσαι πολύ καλός σε αυτό, θα λες και στους φίλους σου: «Θα κανονίσω μαζί Του να λύσει και τα δικά σου προβλήματα – επειδή Αυτό μιλά μέσα από μένα. Και αν έρθεις σε μένα, Αυτό θα σου μιλήσει μέσα από μένα». Λοιπόν, μάντεψε τι σημαίνει αυτό. Αυτό με κάνει πολύ ιδιαίτερο, επειδή έχω το «μέσον» με αυτή την θαυμάσια Φωνή. Και κάνει και σένα πολύ ιδιαίτερο, επειδή έχεις το προνόμιο να βρίσκεσαι στην παρέα μου. Όλο αυτό βρίθι τόσο πολύ από ιδιαιτερότητα, που είναι απίστευτο που οι άνθρωποι το κάνουν στο όνομα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* και δεν συνειδητοποιούν τι κάνουν. Όταν καταλάβεις τι είναι η ιδιαιτερότητα, θα μπορέσεις να δεις καθαρά τι συμβαίνει. Οι άνθρωποι που το κάνουν αυτό δεν είναι κακοί άνθρωποι. Είναι απλά φοβισμένοι άνθρωποι που φοβούνται αυτό που πραγματικά είναι το μήνυμα των Μαθημάτων και μετά το αντικαθιστούν με το δικό τους μήνυμα, χωρίς να συνειδητοποιούν τι κάνουν.

(Κ-30.1.6:6) Αυτό ακυρώνει τους όρους που έχεις θέσει εσύ, και αφήνει την απάντηση να σου δείξει ποια θα πρέπει να ήταν πραγματικά η ερώτηση.

Αν ο νους σου είναι ένας λευκός πίνακας, τότε η απάντηση θα είναι κάποια εμπειρία της αγάπης του Ιησού, και θα καταλάβεις ποια θα έπρεπε να ήταν πραγματικά η ερώτηση. Δηλαδή, η ερώτηση έχει να κάνει με το να μην είναι το εγώ ο δάσκαλος σου και αντί γι' αυτό να θέλεις τον Ιησού για δάσκαλο σου. Άρα η ερώτηση ποτέ δεν είναι «Να κάνω το Α ή το Β;». Το ερώτημα είναι «Ποιον δάσκαλο θα διαλέξω; Ποιον σύμβουλο θα διαλέξω; Ποιον οδηγό θα διαλέξω για να με βοηθήσει να μάθω ποιο είναι το «σωστό» πράγμα να κάνω;». Αυτό που χρειάζεται να κάνεις, που είναι και το μήνυμα του Τραγουδιού της Προσευχής, είναι να ενωθείς με την αγάπη του Ιησού. Και μ' αυτή την αγάπη θα βρεις όλες τις απαντήσεις στα συγκεκριμένα ερωτήματα που νομίζεις ότι έχεις.

Στο *Τραγούδι της Προσευχής*, παραθέτει την γνωστή πρόταση από την επί του Όρους Ομιλία: «Αναζητείτε πρώτα την Βασιλεία του Θεού και όλα τα άλλα θα σας δοθούν». Και λέει ότι σε αυτή την μία απάντηση – το να ενωθείς με την αγάπη μου, με το τραγούδι μου – όλες οι μικρές απαντήσεις θα βρεθούν· δεν χρειάζεται να ανησυχείς γι' αυτές. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν χρειάζεται να επιλέξεις ανάμεσα στην δουλειά Α ή την Β, να μείνεις στην δουλειά Α ή να φύγεις από την δουλειά Α, να μείνεις σε μια σχέση ή να φύγεις από μια σχέση. Φυσικά και πρέπει να πάρεις μια απόφαση. Και κάνεις ό,τι καλύτερο μπορείς σε κάθε δεδομένη στιγμή όταν χρειάζεται να παρθεί κάποια απόφαση. Αλλά πάνω από όλα, προσπάθησε να ασχοληθείς με την υποβόσκουσα διαδικασία, να υπερβείς την επένδυση του εγώ σου στην απάντηση – «Να πάρει η ευχή! Τι να κάνω;»!— για να πας πέρα από αυτό προς την πραγματική ερώτηση που είναι, «Γιατί επιμένω να επιλέγω το εγώ μου όταν η Αγάπη του Θεού είναι εδώ για να την ζητήσω;».

Άρα ο τρίτος κανόνας είναι να *ακυρώσω* το ότι ξέχασα τους δύο πρώτους κανόνες. Γι' αυτό λέμε, «Δεν έχω καμία ερώτηση. Ξέχασα τι να αποφασίσω».

(Κ-30.1.7:3) Και ο φόβος σου ότι θα πάρεις απάντηση με διαφορετικό τρόπο από αυτόν με τον οποίο ρωτά η δική σου εκδοχή της ερώτησης, θα ενισχυθεί, μέχρι να πιστέψεις ότι η ημέρα που θέλεις είναι αυτή στην οποία παίρνεις την απάντηση σου στην ερώτηση σου.

Η λέξη «μέχρι» εδώ χρησιμοποιείται λίγο διαφορετικά από τον τρόπο που χρησιμοποιείται στην κοινή Αγγλική γλώσσα. Αυτό σημαίνει ότι η δική σου εκδοχή για την ερώτηση θα ενισχυθεί *συμπεριλαμβανομένου* και του σημείου που θα πιστεύεις ότι η ευτυχισμένη σου μέρα θα έρθει όταν η ερώτηση σου απαντηθεί με την δική σου απάντηση – με άλλα λόγια, όταν πάρεις αυτό που θέλεις. Άρα αυτό βασικά είναι το αποκορύφωμα της διαδικασίας. Και κολλάς σε αυτό όλο και περισσότερο επειδή δεν θέλεις ν’ ακούσεις την άλλη απάντηση – γιατί κάπου μέσα σου ξέρεις ότι η άλλη απάντηση σημαίνει ότι κάνεις λάθος, το οποίο με την σειρά του σημαίνει ότι δεν υπάρχουν. Αυτός ο είναι ο τρόμος του να κάνεις λάθος. Το να κάνεις λάθος γίνεται ένα *σύμβολο* μιας ευρύτερης σκέψης που λέει ότι αν εγώ κάνω λάθος, τότε το Άγιο Πνεύμα πρέπει να έχει δίκιο – επειδή πάντα είναι ή το ένα ή το άλλο. Σήμα κατατεθέν του εγωικού συστήματος είναι «ή το ένα ή το άλλο». Άρα ποτέ δεν έχεις πάνω από δύο επιλογές, και πάντα είναι ή το ένα ή το άλλο. Είναι μια τραμπάλα: αν ο ένας είναι πάνω, ο άλλος πρέπει να είναι κάτω. Αν ο ένας έχει δίκιο, ο άλλος κάνει λάθος. Αν ο ένας είναι αθώος, ο άλλος πρέπει να είναι ένοχος. Και δεν υπάρχει καμιά επιλογή σε αυτό. Μόλις ταυτιστείς με το εγωικό σύστημα, πέφτεις στην παγίδα: την ιδέα ότι είναι ή το ένα ή το άλλο. Το εγώ δεν ξέρει την λέξη «ιδιος». Η λέξη *ιδιος* δεν υπάρχει στο λεξιλόγιο του εγώ, επειδή η όλη ύπαρξη του στηρίζεται στην ιδέα ότι ο Θεός και ο Υιός είναι *διαφορετικοί*, και με αυτό εννοεί *διαχωρισμένοι*.

Ο Θεός και ο Υιός είναι ίδιοι – αυτή είναι η αρχή της Επανόρθωσης. Ο Θεός και ο Χριστός είναι απόλυτα ίδιοι. Είναι το ίδιο πνεύμα. Ο Θεός είναι ο Δημιουργός, ο Χριστός είναι το δημιούργημα. Ο Θεός είναι η Πρώτη Αιτία· ο Χριστός είναι το Αποτέλεσμα. Αλλά όπως ανέφερα πριν, στην πραγματικότητα δεν υπάρχει Θεός και Χριστός στον Ουρανό, καμιά Αιτία και Αποτέλεσμα στον Ουρανό. Αυτές είναι κατηγορίες που εισάγουμε σε ένα δυαδικό κόσμο για να μας βοηθήσουν να καταλάβουμε τον κόσμο που είναι πέρα από την δυαδικότητα. Ολόκληρο το εγωικό σύστημα σκέψης αρχίζει και βασίζεται στην προϋπόθεση ότι ο Θεός και ο Υιός Του είναι διαχωρισμένοι και διαφορετικοί. Συνεπώς, αν αυτό είναι το εγωικό σύστημα σκέψης, όλα όσα προέρχονται από αυτό πρέπει να μοιράζονται αυτή την ιδέα. Ωστόσο, αν είμαστε όλοι ίδιοι, δεν είμαστε κατακερματισμένοι· και αν εμείς, ως πνεύμα, είμαστε ίδιοι με τον Θεό, τότε δεν είμαστε διαχωρισμένοι από Αυτόν. Αυτό είναι το τέλος του εγώ. Αυτή είναι η αρχή της Επανόρθωσης.

Άρα το εγώ γνωρίζει μόνο για διαφορές – ότι είμαι διαφορετικός από τον Θεό και επομένως είμαι διαφορετικός από τον καθένα. Αυτός είναι ένας από τους τρόπους για να καταλάβουμε τι είναι η *ιδιαιτερότητα*. Η ίδια η λέξη «ιδιαιτερός» υπονοεί μια σύγκριση. Κάποιος είναι πιο ιδιαιτερός από κάποιον άλλον· κάποιος είναι *διαφορετικός* από κάποιον άλλον. Γι’ αυτό και πάλι, αν εγώ έχω δίκιο, εσύ δεν γίνεται να έχεις δίκιο, επειδή δεν γίνεται να είμαστε το ίδιο. Πρέπει να είμαστε διαφορετικοί. Ας χρησιμοποιήσουμε κάτι καθημερινό ως παράδειγμα – ένα απλό γεγονός στον

κόσμο: Εσύ λες ότι η πρωτεύουσα της Πολιτείας της Νέας Υόρκης είναι η Πόλη της Νέας Υόρκης. Κάποιος άλλος λέει ότι δεν είναι η Πόλη της Νέας Υόρκης, είναι το Άλμπανυ. Αποδεικνύεται ότι κάνεις λάθος, και εκνευρίζεσαι. Γιατί εκνευρίζεσαι; Επειδή αυτό είναι ένα σύμβολο – όχι επειδή κάνεις λάθος για την πρωτεύουσα μιας πολιτείας, αλλά επειδή κάνεις λάθος, *τελεία και παύλα*. Αυτός είναι ο λόγος που τόσο συχνά συναντάς ανθρώπους που δεν γίνεται να κάνουν λάθος – πάντα πρέπει να έχουν δίκιο και εκνευρίζονται πάρα πολύ αν δεν έχουν δίκιο. Εκνευρίζονται τόσο πολύ γιατί η σκέψη που υποβόσκει είναι ότι κάνω λάθος, *τελεία και παύλα*. Και αν κάνω λάθος, αυτό γίνεται επειδή μόνο το Άγιο Πνεύμα έχει δίκιο. Και αν το Άγιο Πνεύμα έχει δίκιο, τότε όλο αυτό το σύστημα σκέψης είναι λάθος—ολόκληρος ο κόσμος είναι λάθος, κάτι που σημαίνει ότι σταματώ να υπάρχω σαν πλάσμα του εγώ. Αυτό είναι το τρομακτικό. Αυτός είναι ο λόγος που αγωνιζόμαστε τόσο σκληρά να έχουμε πάντα δίκιο, που σημαίνει να είμαστε πάντα ιδιαίτεροι· και να αποδεικνύουμε πάντα ότι ο Θεός έχει άδικο.

Αυτό είναι το πρόβλημα σε όλο αυτό. Ο φόβος μας είναι ότι θα αποδειχτεί ότι κάνουμε λάθος, που σημαίνει ότι δεν ξέρουμε ποιο είναι το καλύτερο συμφέρον μας.

Ξανά:

(Κ-30.1.7:3-4) Και ο φόβος σου ότι θα πάρεις απάντηση με διαφορετικό τρόπο από αυτόν με τον οποίο ρωτά η δική σου εκδοχή της ερώτησης, θα ενισχυθεί, μέχρι να πιστέψεις ότι η ημέρα που θέλεις είναι αυτή στην οποία παίρνεις την απάντηση σου στην ερώτηση σου. Και δεν θα την λάβεις, γιατί θα κατέστρεφε την ημέρα ληστεύοντάς σου εκείνο που πραγματικά θέλεις.

Η διάκριση εδώ είναι ανάμεσα σε αυτό που θέλεις και σε αυτό που θέλεις *πραγματικά*. Αυτό που θέλεις *πραγματικά* είναι η ειρήνη του Θεού. Αυτό που *θέλεις* είναι η εκδοχή του εγώ γι' αυτό – κάποια ικανοποίηση αδυναμίας και ικανοποίηση της ιδιαιτερότητας σου. Άρα αυτό που λέει ο Ιησούς είναι ότι ποτέ δεν θα αποκτήσεις αυτό που θέλεις επειδή αυτό που θέλεις είναι σε σύγκρουση με αυτό που *πραγματικά* θέλεις. Με άλλα λόγια, ακόμα κι αν πάρεις αυτό που νομίζεις ότι θέλεις, ποτέ δεν θα είναι αρκετό. Ο καθένας σε αυτή την κοινωνία το γνωρίζει αυτό: ποτέ δεν είναι αρκετό. Πάντα θέλεις κάτι περισσότερο. Είτε είναι περισσότερο φαγητό, περισσότερα χρήματα, περισσότερο σεξ, περισσότερη φήμη, ή περισσότερα υλικά πράγματα – πάντα θέλεις κάτι ακόμα, πάντα θέλεις κάτι καλύτερο – επειδή ποτέ δεν είναι αρκετό. Αποκτάς αυτό που νομίζεις ότι θέλεις, αλλά δεν σε ικανοποιεί *πραγματικά*, επειδή κάπου βαθιά μέσα σου βρίσκεται αυτή η αίσθηση που σε τυραννά ότι κάτι λείπει.

Αυτό που *λείπει* είναι η Αγάπη του Θεού που την πέταξες μακριά σου. Αλλά το εγώ ποτέ δεν θα σε αφήσει να το γνωρίσεις αυτό. Αντί γι' αυτό, το εγώ λέει ότι αυτή η αίσθηση έλλειψης μέσα σου προέρχεται από το γεγονός ότι είσαι ατελής. Σε αυτό αναφέρονται τα Μαθήματα ως «η αρχή της έλλειψης». Και σαν αποτέλεσμα αυτού πάντα χρειάζεται να παίρνεις κάτι από έξω για να γεμίσεις το κενό μέσα σου. Και αυτός είναι ο λόγος που αυτό που παίρνεις ποτέ δεν είναι αρκετό. Το κενό ποτέ δεν γεμίζει, και δεν μπορεί ποτέ να γεμίσει μέχρι να αλλάξεις το νου σου σε σχέση με την

αρχική απόφαση. Αυτός είναι ο λόγος που αυτά τα Μαθήματα συνεχώς επανέρχονται σε αυτό, και αυτό είναι που πάντα χρειάζεται να κοιτάξεις. Αυτός είναι ο λόγος που ο Ιησούς λέει ότι δεν θα πάρεις αυτό που θέλεις, «γιατί θα κατέστρεφε την ημέρα ληστευόντάς σου εκείνο που πραγματικά θέλεις». Επομένως, ο Ιησούς κάνει μια έκκληση σε εμάς τώρα, λέγοντας μας: «Έχεις έναν διχασμένο νου. Ναι, έχεις έναν εγωικό νου που πάντα θέλει και θέλει και θέλει, και θα σκοτώσει ακόμη για να το αποκτήσει· αλλά έχεις και άλλο ένα μέρος του νου σου– τον ορθό νου». Μόλις καταλάβεις ότι ο νους σου είναι διχασμένος, τότε η ιδέα του λήπτη της απόφασης αποκτά πολύ νόημα, επειδή τώρα η επιλογή σου έχει νόημα. Διαλέγεις ανάμεσα στο εγωικό σύστημα σκέψης, που είναι μια ψευδαίσθηση και ένα ψέμα, και στο σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος που είναι η αλήθεια. Και ακόμα κι αν δεν χρησιμοποιήσεις αμέσως αυτή την επιλογή, τουλάχιστον τώρα θα καταλαβαίνεις ότι έχεις επιλογή – ανάμεσα σε αυτό που θέλεις ως εγώ, και σε αυτό που θέλεις *πραγματικά*, που είναι να γυρίσεις σπίτι σου.

Ερώτηση: Ας πούμε ότι έχεις φτάσει στο σημείο όπου τα πράγματα του κόσμου όπως οι σεξουαλικές σχέσεις και το φαγητό δεν είναι πια για σένα. Νομίζεις ότι δεν τα θέλεις. Συνειδητοποιείς ότι δεν επενδύεις πια σε αυτά – παρόμοια με την συνειδητοποίηση ότι συνεχώς κλείνεις την πόρτα πάνω στα δάχτυλα σου, άρα αυτό που πρέπει να κάνεις είναι να σταματήσεις να κλείνεις την πόρτα πάνω στα δάχτυλα σου. Πώς όμως μπορώ να καταλάβω, αν βρίσκομαι σε κατάσταση άρνησης για όλα αυτά;

Απάντηση: Αυτή είναι μια πολύ σημαντική ερώτηση, επειδή η λύση που προτείνεις δε θα λειτουργήσει. Ναι, αν συνεχώς κλείνεις την πόρτα πάνω στα δάχτυλα σου, για όνομα του Θεού σταμάτα να κλείνεις την πόρτα πάνω στα δάχτυλα σου! – αν αυτό είναι η αιτία του πόνου σου. Αν πιστεύεις ότι η αιτία του πόνου σου είναι όλες αυτές οι άθλιες σχέσεις στις οποίες πας και μπλέκεις συνεχώς και ποτέ δεν πρόκειται να λειτουργήσουν ούτως ή άλλως, τότε είσαι απόλυτα δικαιολογημένη να λες: «Όχι πια άλλες σχέσεις, θα γίνω καλόγρια».

Ερώτηση: Ούτε κι αυτό είναι αποτελεσματικό.

Απάντηση: Σωστά! Επειδή δεν είναι αυτό το πρόβλημα. Το πρόβλημα δεν είναι η σχέση – το πρόβλημα είναι η ενοχή μέσα στο νου σου και η επιλογή που έκανες για το ποιος θα σε βοηθήσει με την ενοχή: το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα. Αν είσαι σε αυτόν τον κόσμο μέσα σε αυτό το σώμα, τότε είσαι εδώ για να μπορέσεις να μάθεις τα μαθήματα σου. Οι σχέσεις είναι εξαιρετικές τάξεις μάθησης. Αυτός είναι ο λόγος που τα Μαθήματα είναι γεμάτα με υλικό γι' αυτό το θέμα – είναι Μαθήματα πάνω σε αυτό – επειδή η ενοχή μας εκφράζεται πιο ξεκάθαρα και έντονα μέσα στις ιδιαίτερες σχέσεις μας. Παίρνουμε την ενοχή από μέσα μας και την πετάμε πάνω σε κάποιον άλλον.

Οντολογικά ο τρόπος που όλα αυτά κυριολεκτικά αρχίζουν είναι αποκόβοντας ένα μέρος του εαυτού μας που δεν το θέλουμε και φτιάχνοντας ένα νέο άτομο με αυτό. Βασικά, η ιδιαίτερη σχέση σου, ο ιδιαίτερος σύντροφος σου, είναι ένα αποκομμένο κομμάτι του ίδιου όλου από το οποίο κι εσύ είσαι ένα αποκομμένο κομμάτι. Αυτός

είναι ο λόγος που είναι τόσο σημαντικό να μην βλέπετε ο ένας τον άλλον ως διαχωρισμένους. Το να προσπαθείς να το επιλύσεις αυτό στο επίπεδο του σώματος ποτέ δεν θα πετύχει: απλά συνεχώς θα πιάνεις τα δάχτυλα σου στην πόρτα. Και τότε θα φαίνεται πως δίκαια καταλήγεις να μην κάνεις άλλες σχέσεις επειδή δεν λειτουργούν. Αλλά αυτές οι σχέσεις είναι οι τέλειες τάξεις μάθησης. Αυτό που λένε τα Μαθήματα είναι: «Μην παρατήσεις τις σχέσεις σου. Όμως, προσκάλεσε με σε αυτές [τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα] για να μπορέσω να σε διδάξω τώρα μέσα από αυτή την τάξη μάθησης. Αν κλείσεις την πόρτα στην σχέση, πώς θα μπορέσω να σε διδάξω; Έχεις έρθει σε αυτόν τον κόσμο μέσα σε ένα σώμα, με όλους αυτούς του ιδιαίτερους συντρόφους γύρω σου – τους περασμένους, τους τωρινούς και τους μελλοντικούς – μόνο και μόνο για να φτάσεις στην συνειδητοποίηση ότι θα μπορούσα να είμαι ο δάσκαλος σου. Και μόλις φτάνεις σε εκείνη την στιγμή κλείνεις την πόρτα και δηλώνεις: «Όχι άλλες τάξεις μάθησης» Τότε εγώ [ο Ιησούς] θα πρέπει να βγω στην ανεργία!».

Αυτό που χρειάζεται να συνειδητοποιήσεις είναι ότι το πρόβλημα δεν είναι αυτό που δεν πάει καλά ανάμεσα σε σένα και το άλλο άτομο. Το πρόβλημα είναι αυτό που δεν πάει καλά στο νου σου – όταν διαλέγεις εναντίον του Ιησού και υπέρ του εγώ. Αυτό είναι το πρόβλημα. Το εγώ θα προσπαθήσει να σε πείσει ότι το πρόβλημα είναι οι καταστάσεις ή οι σχέσεις στην ζωή σου. Και μόλις το αναγνωρίσεις αυτό ως το πρόβλημα, η λύση είναι εύκολη: παράτησέ τους! Έτσι ξεκίνησαν τα μοναστήρια. Στην κυριολεξία! Άρχισαν τον πέμπτο αιώνα όταν οι άνδρες απέδρασαν από τα κακά της πόλης (που στην πραγματικότητα σήμαινε τα κακά των γυναικών) και έγιναν καλόγεροι – πιστεύοντας λανθασμένα ότι ήθελαν να είναι μόνο με τον Θεό. Το να είναι μόνο με τον Θεό σήμαινε γι' αυτούς ότι δεν θα μπορούσαν να είχαν καμιά σχέση με κανέναν άλλον. Φυσικά καμιά σχέση με το σεξ! Επειδή το εγώ λέει ότι το πρόβλημα είναι ανάμεσα στα σώματα· άρα η λύση είναι απλά να αγνοήσεις ή να αρνηθείς το σώμα. Τα Μαθήματα λένε, μέσω του θαύματος, ότι το πρόβλημα δεν είναι το σώμα – το πρόβλημα είναι με ποιον κοιτάζεις το σώμα, δηλαδή με το εγώ σου.

Το πρόβλημα πάντα ανάγεται σ' αυτό το σημείο της επιλογής μέσα στο νου σου. Επομένως αυτό που χρειάζεται να δεις είναι ότι οι σχέσεις είναι οι τέλειες τάξεις μάθησης, και ότι φυσικά θα τα κάνεις θάλασσα. Θα αρχίσουν με την ιδιαιτερότητα, θα ευδοκιμήσουν με την ιδιαιτερότητα και θα τελειώσουν με την ιδιαιτερότητα. Αυτός είναι ο τέλειος τρόπος για να μάθεις ότι η ιδιαιτερότητα δεν είναι η απάντηση. Αλλά πρέπει να διαλέξεις διαφορετικό δάσκαλο. Άρα όταν μπαίνεις σε μια σχέση, μπορείς να λες στον εαυτό σου ότι φυσικά και θα τα θαλασσωσω, ξέρω ότι θα γίνει έτσι. Αλλά τώρα όσο το κάνω αυτό, έχω τον Ιησού μαζί μου και μπορώ να παρατηρήσω τον εαυτό μου να επιλέγει την ιδιαιτερότητα μαζί με αυτόν στο πλευρό μου. Η διαφορά θα είναι ότι τώρα δεν χρειάζεται να είμαι ένοχος γι' αυτό. Δεν χρειάζεται να το φοβάμαι. Δεν χρειάζεται να ντρέπομαι γι' αυτό.

Αυτή θα είναι η αρχή της διαδικασίας μάθησης για να την αφήσεις ολοκληρωτικά – όχι την σχέση, αλλά την ιδιαιτερότητα της σχέσης. Άρα δεν χρειάζεται να παρατήσεις την σχέση αναγκαστικά. Αυτό που χρειάζεται να παρατήσεις είναι ο δάσκαλος που επέλεξε να σε διδάξει σ' αυτή την τάξη μάθησης.

Επιστρέφουμε τώρα στην τελευταία πρόταση που διάβασα:

(Κ-30.1.7:4-5) Και δεν θα την λάβεις, [δηλαδή την απάντηση στην ερώτηση σου – δεν θα πάρεις αυτό που θέλεις], γιατί θα κατέστρεφε την ημέρα ληστευοντάς σου εκείνο που πραγματικά θέλεις. Αυτό μπορεί να είναι πολύ δύσκολο να το συνειδητοποιήσεις, από τη στιγμή που έχεις αποφασίσει μόνος σου τους κανόνες που σου υπόσχονται μια ευτυχισμένη ημέρα.

Εδώ είναι άλλο ένα κομμάτι που, αν το διαβάσεις προσεκτικά, θα ακούσεις τον Ιησού να σου λέει: «Αυτό δεν είναι εύκολο!». Για άλλη μια φορά, κανείς δεν θέλει να του πουν ότι κάνει λάθος, επειδή όπως εξήγησα και πριν, αν κάνεις λάθος, αυτό σημαίνει ότι η ίδια σου η ύπαρξη είναι ψέμα. Που σημαίνει ότι δεν είσαι καν εδώ. Αυτό είναι πολύ τρομακτικό, αν είσαι πεισμένος ότι *βρίσκεσαι* εδώ. Γι' αυτό μιλάει.

Άρα αφού το έχεις κάνει μόνος σου, είναι πολύ δύσκολο να αλλάξεις κατεύθυνση. Ξέρεις ότι έτσι είναι – απλά κοίτα τι γίνεται στον κόσμο. Κάναμε την επιλογή να είμαστε μόνι μας – δεν χρειαζόμασταν τον Θεό ως Πηγή μας επειδή γίναμε οι ίδιοι η δική μας πηγή – δεν χρειαζόμασταν το Άγιο Πνεύμα για Δάσκαλο μας επειδή τώρα έχουμε έναν καλύτερο δάσκαλο, δηλαδή το εγώ – και από εκείνο το σημείο και στο εξής φύγαμε και τρέχουμε, δοξάζοντας και απολαμβάνοντας την ιδιαιτερότητα μας, την εγωκεντρικότητα μας και την σπουδαιότητά μας. Και ποτέ, μα ποτέ δεν θα τα παρατήσουμε – σίγουρα όχι χωρίς να δώσουμε μεγάλη μάχη! Και από αυτή την αρχική ταύτιση προήλθε ολόκληρος αυτός ο κόσμος και όλα τα πράγματα που συμβαίνουν σ' αυτόν τον κόσμο. Και απλά συνεχίζεται διαρκώς.

Στην αρχή του εγχειριδίου για δασκάλους, ο Ιησούς μιλά για το πώς αυτός ο κόσμος κινείται κουρασμένα (E-1.4:4-5) – επειδή τίποτα ποτέ δεν λειτουργεί. Οι άνθρωποι αρχίζουν να καταλαβαίνουν ότι τίποτα ποτέ δεν λειτουργεί. Παίρνεις μια μικρή αχτίδα ελπίδας, και ξέρεις ακριβώς τι θα συμβεί – επειδή πάντα έτσι γίνεται. Παίρνεις μια μικρή αχτίδα ελπίδας π.χ. με την οικονομία και ξέρεις τι θα συμβεί. Αυτό γίνεται επειδή το σύστημα σκέψης που υποβόσκει σε όλα αυτά είναι το σύστημα σκέψης του εγώ, εγώ, εγώ – είναι ένα σύστημα σκέψης ιδιαιτερότητας. Δεν είναι ένα σύστημα σκέψης που λέει ότι όλοι είμαστε μέρος της *μίας* Υιότητας. Είναι ένα σύστημα σκέψης που λέει ότι είμαστε μέρος μια ιδιαίτερης υιότητας, και το δικό μου ιδιαίτερο κομμάτι είναι καλύτερο από το δικό σου ιδιαίτερο κομμάτι. Αυτός είναι ο λόγος που τίποτα δεν λειτουργεί – και οι άνθρωποι το συνειδητοποιούν αυτό. Αυτός είναι ο λόγος που αυτά τα Μαθήματα είναι τόσο σημαντικά, κι επίσης αυτός είναι ο λόγος που κανείς δεν τα δίνει σημασία – *επειδή* είναι τόσο σημαντικά. Το να τα δώσεις πραγματικά σημασία σημαίνει ότι πρέπει να κοιτάξεις την ιδιαιτερότητα σου, που σημαίνει ότι υπονομεύεις την ίδια σου την ύπαρξη έτσι όπως την έχεις εδραιώσει.

Γι' αυτό τώρα, και πάλι μας λέει: «Σου έδωσα έναν *τρίτο* κανόνα, αλλά δεν πρόκειται να τον ακούσεις ούτε αυτόν». Γι' αυτό τώρα πρέπει να μας δώσει έναν *τέταρτο* κανόνα.

Αποσπάσματα από τον 4^ο Κανόνα:

(Κ-30.Ι.8:1-2) (4) Εάν είσαι τόσο απρόθυμος να λάβεις ώστε δεν μπορείς να αφήσεις την ερώτησή σου, μπορείς να αρχίσεις να αλλάζεις γνώμη με αυτό: Τουλάχιστον μπορώ να αποφασίσω ότι δεν μου αρέσει αυτό που νιώθω τώρα.

Αν δεν είμαι πρόθυμος να αφήσω την ιδιαιτερότητα μου ή την επένδυση μου στο να έχω δίκιο, τουλάχιστον μπορώ να πω ότι δεν μου αρέσει ο τρόπος που νιώθω. Μπορεί ακόμα να μπαίνω στον πειρασμό να κατηγορώ εσένα γι' αυτό, αλλά τουλάχιστον μπορώ να επιτρέψω στον εαυτό μου να συνειδητοποιήσει ότι δεν μου αρέσει έτσι όπως αισθάνομαι. Ο λόγος που είναι σημαντικό αυτό είναι επειδή – όπως έχουν ήδη σχολιάσει αρκετοί άνθρωποι – πολύ συχνά είναι εύκολο να κοροϊδεύεις τον εαυτό σου στο να νομίζει ότι πραγματικά νιώθει ευτυχισμένος και γαλήνιος και ότι δεν έχει κανένα παράπονο από κανέναν. Ενώ στην πραγματικότητα είσαι έξαλλος – είσαι πολύ στενοχωρημένος και αγχωμένος, αλλά το κουκουλώνεις. Άρα αυτό που λέει εδώ ο Ιησούς είναι: «Τουλάχιστον προσπάθησε να είσαι ειλικρινής με τον εαυτό σου έστω τόσο: παραδέξου ότι δεν σου αρέσει το πώς αισθάνεσαι – ότι νιώθεις θυμωμένος, ανήσυχος, υποφέρεις· είσαι ένοχος, νιώθεις μοναξιά, φοβάσαι. Είσαι αυτό, είσαι εκείνο. Τουλάχιστον να είσαι ειλικρινής με αυτό: μην το κουκουλώνεις».

Έχουμε έναν όρο για τους ανθρώπους που κουκουλώνουν τον πόνο τους: «ψευτοχαρούμενοι»(bliss ninnies). Δεν τον βρίσκεις αυτόν τον όρο στα Μαθήματα, αλλά ψευτοχαρούμενοι είναι οι άνθρωποι που φορούν ένα χαρούμενο προσωπίο και λένε ότι όλα είναι θαυμάσια. Όχι μόνο προσπαθούν να πείσουν τους άλλους, αλλά προσπαθούν να πείσουν και τον ίδιο τους τον εαυτό. Αυτά δεν είναι μαθήματα για το πώς να είσαι χαρούμενος. Αυτά είναι μαθήματα για να αναγνωρίσεις πόσο δυστυχισμένος είσαι. Συγχώρεσε τον εαυτό σου για την αιτία της δυστυχίας και τότε θα είσαι ευτυχισμένος. Προφανώς ο Ιησούς δεν είναι εναντίον της ευτυχίας. Αλλά αυτό που λέει είναι ότι αν θέλεις πραγματικά να είσαι ευτυχισμένος, πρέπει να αφήσεις όλες τις αποφάσεις που πήρες για να είσαι *δυστυχισμένος*, κατηγορώντας μετά τους άλλους ανθρώπους για την δυστυχία σου.

Η ευτυχία που μας υπόσχονται τα Μαθήματα είναι το αποτέλεσμα της διαδικασίας πρώτα της συνειδητοποίησης του πόσο δυστυχισμένοι, στενοχωρημένοι, αγχωμένοι, φοβισμένοι και θυμωμένοι είμαστε. Αυτά δεν είναι αμαρτίες: *πρέπει* να είμαστε όλα αυτά. Πώς θα μπορούσε κάποιος ενώ είναι χωρίς σπίτι και ορφανός να μην είναι θλιμμένος και θυμωμένος; Όλοι σε αυτόν τον κόσμο είναι χωρίς σπίτι και ορφανοί, μέσα στο σύστημα πίστης τους, επειδή πιστεύουν ότι έτρεξαν μακριά από το σπίτι τους. Και είτε πιστεύουν ότι σκότωσαν τον Θεό, είτε ότι ο Θεός είναι τόσο θυμωμένος μαζί τους που τους αποκήρυξε. Κανείς σε αυτόν τον κόσμο δεν μπορεί να είναι ευτυχισμένος επειδή κανείς σε αυτόν τον κόσμο δεν πιστεύει ότι είναι σπίτι του. Και μπορείς να είσαι αληθινά ευτυχισμένος μόνο όταν είσαι στο σπίτι σου.

Επομένως, το να προσπαθείς να προσποιηθείς ότι είσαι ευτυχισμένος εδώ, ότι θα μπορούσες να κάνεις αυτόν τον κόσμο ένα καλύτερο μέρος για σένα και ένα σπίτι μέσα στο οποίο θα μπορούσες να είσαι ευτυχισμένος σημαίνει ότι θρέφεις το ίδιο το σύστημα σκέψης που σε έβαλε σε μελάδες εξ αρχής. Αυτά είναι μαθήματα για να σε βοηθήσουν να συνειδητοποιήσεις πόσο δυστυχισμένος είσαι, επειδή δεν είσαι σπίτι σου. Και μετά σε βοηθούν να συνειδητοποιήσεις ότι ο λόγος που δεν είσαι

ευτυχισμένος είναι η επιλογή που εσύ έκανες. Δεν έχει καμία σχέση με κάτι που έκανε κάποιος άλλος ή με αυτό που έκανε ο Θεός. Και αν δεν συνειδητοποιήσεις ότι ο λόγος είναι η επιλογή που εσύ έκανες, πώς θα μπορέσεις ποτέ να την αλλάξεις; Γι' αυτό λοιπόν, για να το τονίσουμε ξανά: δεν μπορείς να αλλάξεις το νου σου αν πρώτα δεν γνωρίζεις: (1) ότι έχεις νου, και (2) ότι ο νους σου έχει επιλέξει το λάθος σύστημα σκέψης.

Όσο νομίζεις ότι είσαι ευτυχισμένος και γεμάτος σκέψεις αγάπης και ειρήνης, ποτέ δεν θα μελετήσεις τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Μπορεί να νομίζεις ότι τα μελετάς, αλλά αυτό που κάνεις είναι να τα ξανα-γράφεις έτσι ώστε να λένε αυτό που εσύ θέλεις να λένε. Αυτά τα Μαθήματα είναι για ανθρώπους που δεν γνωρίζουν πόσο δυστυχισμένοι, θλιμμένοι, μόνοι, αποξενωμένοι και στενοχωρημένοι είναι, έτσι ώστε να μπορέσουν να μάθουν πως νιώθουν, και να καταλάβουν από πού προέρχεται αυτό το συναίσθημα – όχι από κάτι στον κόσμο, αλλά από δική τους επιλογή. Μόλις καταλάβουν ότι η επιλογή είναι δική τους, μπορούν να κάνουν μια καλύτερη. Έτσι εκπληρώνουν τον σκοπό τους τα Μαθήματα. Αλλά αν νομίζεις ότι είσαι ήδη ευτυχισμένος εδώ, ή ότι έχεις γίνει ευτυχισμένος, συγχωρείς, και έχεις συγχωρεθεί επειδή «έκανες» τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών για ένα χρόνο και διάβασες κάνα δυο φορές το κείμενο, τότε δεν προσέχεις πραγματικά το τι λένε. Ο λόγος είναι ότι δεν είναι και τόσο εύκολο να αφήσεις μια ταυτότητα που την κρατάς τόσο δυνατά. Η πραγματική ευτυχία σ' αυτά τα Μαθήματα έρχεται όταν κοιτάξεις την ενοχή σου, και το μίσος εναντίον του εαυτού σου και την αμαρτία, και συγχωρέσεις τον εαυτό σου γ' αυτά. Από εκεί προέρχεται η πραγματική ευτυχία. Δεν είναι κάτι που μπορείς να επιβάλλεις στον εαυτό σου, απωθώντας όλες αυτές τις γεμάτες μίσος σκέψεις. Μπορεί να έρθει μόνο όταν κοιτάξεις αυτές τις γεμάτες μίσος σκέψεις μαζί με την αγάπη του Ιησού στο πλάι σου και μετά συνειδητοποιήσεις ότι δεν υπάρχει τίποτα εκεί. Τότε η ευτυχία θα έρθει, μια ευτυχία γεννημένη από την αναγνώριση: «Δόξα το Θεό, έκανα λάθος». Και όχι ότι είχα δίκιο.

Αν πιστεύουμε ότι είμαστε ευτυχισμένοι και γαλήνιοι, δεν θα υπάρχει κίνητρο για να αλλάξουμε. Κι έτσι η πηγή όλων των προβλημάτων μας, και ατομικά και συλλογικά, θα παραμείνει θαμμένη στο ασυνείδητο μας. Όλη αυτή η ενοχή θα μείνει εκεί ρίχνοντας συνεχώς μια σκιά, χωρίς να γνωρίζουμε την προέλευση της, και πάντα θα την παρερμηνεύουμε ως πραγματικότητα. Όσοι από εσάς θυμόσατε τον Πλάτωνα θα θυμάστε ότι αυτό ήταν και το κύριο νόημα του στην Αλληγορία του Σπηλαίου: ότι οι άνθρωποι νομίζουν ότι οι σκιές είναι η πραγματικότητα. Και έτσι θα βλέπουμε όλο τον πόνο και τα βάσανα γύρω μας, αλλά δεν θα συνειδητοποιούμε ότι είναι οι σκιές της ενοχής που βρίσκεται μέσα στον ατομικό μας νου, και στο νου της Υιότητας. Το να επιτρέψουμε στον εαυτό μας να βιώσει την δυστυχία του και το γεγονός ότι δεν είμαστε ευτυχισμένοι με το πώς νιώθουμε, είναι αυτό που θα μας δώσει το κίνητρο να αρχίσουμε να εξερευνούμε από πού προέρχεται η δυστυχία.

Πριν συνεχίσουμε, θα ήθελα να κάνω μερικά ακόμα σχόλια για την ανησυχία που πιάνει τους ανθρώπους όταν αρχίζουν να το παίρνουν αυτό στα σοβαρά – δηλαδή, να νιώθουν ότι τους παίρνουν το χαλί κάτω από τα πόδια και να βρίσκονται σε σύγχυση όταν αποδεχτούν ότι δεν νιώθουν πια άνετα να ρωτάνε τον Ιησού «Τι να κάνω;» και άλλες ερωτήσεις τέτοιου είδους.

Είναι αλήθεια, όπως έχω πει, ότι το εγώ σου θα μπει στην μέση αν ζητάς από τον Ιησού να σε βοηθήσει με αυτόν τον τρόπο. Είναι όμως διαφορετικό όταν ζητάς από τον Ιησού να σε βοηθήσει να κοιτάξεις το πρόβλημα, επειδή τότε συνειδητοποιείς ότι το πρόβλημα δεν είναι αν θα κάνεις το Α ή το Β. Το πρόβλημα είναι ότι θέλεις να το κάνεις μόνος σου. Βιώνεις αναποφασιστικότητα ή σύγχυση μόνο επειδή έχεις ήδη επιλέξει το εγώ σου. Αν είχες διαλέξει τον Ιησού, δεν θα υπήρχε καθόλου αναποφασιστικότητα, διστακτικότητα, ούτε σύγχυση – απλά θα το έκανες. Τότε η απάντηση, η Αγάπη του Θεού, απλά περνά μέσα από σένα και αυτόματα κάνεις αυτό που έχει την πιο πολλή αγάπη. Το θέμα είναι να βγάλεις το εγώ σου από την μέση. Το να ζητάς από τον Ιησού βοήθεια σημαίνει να του ζητάς να σε βοηθήσει να κοιτάξεις το πρόβλημα που είναι το εξής: Δεν ξέρω τι να κάνω επειδή ήδη έχω επιλέξει το εγώ μου. Έτσι με το να του ζητάς να σε βοηθήσει, ακυρώνεις την αιτία της σύγχυσης, τον διαχωρισμό σου από αυτόν. Αν του ζητήσεις να σε βοηθήσει, ενώνεσαι μαζί του και επομένως καταργείς το πρόβλημα.

Δεν χρειάζεται να ξέρεις πως να ακούσεις. Βλέπεις, το πρόβλημα είναι όταν νομίζεις ότι *όντως* ξέρεις. Το γεγονός ότι δεν ξέρεις μπορεί να σου φανεί ότι σου δημιουργεί σύγχυση, αλλά αυτό συμβαίνει επειδή όλη σου την ζωή νόμιζες ότι καταλάβαινες και ότι ήξερες πως να ενεργήσεις. Τώρα ξαφνικά αναγνωρίζεις ότι δεν καταλαβαίνεις τίποτα. Αυτό είναι ένα πάρα πολύ μεγάλο συν, παρόλο που μπορεί να μην το αισθάνεσαι έτσι.

Ας διαβάσω κάποιες γραμμές από το τέλος του κειμένου στις οποίες συχνά αναφέρομαι: «Δεν υπάρχει καμία δήλωση που ο κόσμος να φοβάται να ακούσει περισσότερο από αυτήν: *Δεν γνωρίζω τι είναι αυτό που είμαι, και επομένως δεν γνωρίζω τι κάνω, που είμαι, ή πως να κοιτάξω τον κόσμο ή τον εαυτό μου*» (Κ-31.V.17:6-7). Λοιπόν, δεν μας περιγράφει όλους σ' αυτήν την αίθουσα; Έχετε μεγάλη παρέα! Θυμηθείτε και πάλι πώς αρχίζει: «Δεν υπάρχει καμία δήλωση που ο κόσμος να φοβάται να ακούσει περισσότερο από αυτήν...». Αυτός είναι ο λόγος που νιώθουμε τόσο άβολα – επειδή τώρα συνειδητοποιούμε ότι δεν γνωρίζουμε τίποτα. Αυτά τα Μαθήματα φαίνεται να λένε ότι θα πρέπει να ακούμε το Άγιο Πνεύμα, αλλά τώρα συνειδητοποιούμε ότι δεν γνωρίζουμε καθόλου τι σημαίνει αυτό ή πως να το κάνουμε. Αλλά ο τρόπος που τελειώνει είναι: «Όσο μέσα σ' αυτήν την μάθηση [το να μάθεις ότι δεν γνωρίζεις τίποτα] γεννιέται η σωτηρία. Και Αυτό που είσαι θα σου πει για τον Εαυτό Του» (Κ-31.V.17:8).

Θυμηθείτε το μάθημα 24 του Βιβλίου Εργασιών που τονίζει την ιδέα ότι δεν αντιλαμβανόμαστε ποια είναι τα καλύτερα συμφέροντα μας. Το πρόβλημα είναι ότι νομίζουμε ότι *ξέρουμε*. επομένως δεν πιστεύουμε ότι χρειάζεται να διδαχτούμε, επειδή ήδη γνωρίζουμε τι να κάνουμε. Αν ήδη γνωρίζεις πως να ακούσεις (έτσι νομίζεις), τότε δεν θα *διδαχτείς* πως να ακούσεις. Και θα νομίζεις ότι ακούς, και πράγματι θα ακούς, αλλά την φωνή του εγώ, όχι του Αγίου Πνεύματος. Το να καταλάβεις ότι δεν καταλαβαίνεις τίποτα, ειδικά το πως να ακούς, ή τι σημαίνει να ρωτάς το Άγιο Πνεύμα, είναι πάρα πολύ βοηθητικό επειδή ο νους σου τώρα είναι καθαρός. Τώρα σώζεσαι από την δική σου αλαζονεία, και τότε «Αυτό που είσαι θα σου πει για τον Εαυτό Του». Τώρα έχεις κάνει χώρο στον Ιησού να έρθει και να σου μιλήσει. Και συνειδητοποιείς ότι το να ακούς σημαίνει να βγάλεις το εγώ σου από την

μέση. Θυμάστε τι είχαμε συζητήσει προηγουμένως για την τελευταία αναπάντητη ερώτηση – ότι το να λες ναι σημαίνει να λες όχι στην άρνηση. Το να λες ναι στον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα, το να λες: «Ναι, θέλω την βοήθεια σου, θέλω την συμβουλή σου» – σημαίνει ότι πρέπει να κοιτάξεις το εγώ σου και να πεις: «Δεν το θέλω αυτό άλλο πια».

Αυτό είναι πραγματικά το να ακούς: να βγάζεις τις παρεμβολές από την μέση. Τότε θα μπορείς να είσαι όλο και πιο πολύ σίγουρος ότι η φωνή που ακούς (και φυσικά αυτό είναι μια μεταφορά, δεν ακούς στην κυριολεξία μια φωνή) δεν είναι η δική σου αλλά προέρχεται από το Άγιο Πνεύμα. Είναι κάτι πολύ άβολο – αυτός είναι ο λόγος που «δεν υπάρχει καμία δήλωση που ο κόσμος να φοβάται να ακούσει περισσότερο από αυτήν». Οι πιο πολλοί άνθρωποι, όταν φτάσουν σε κάποιο επίπεδο ωριμότητας, παινεύονται ότι ξέρουν πώς να τα βγάλουν πέρα στον κόσμο: ότι ξέρουν πώς λειτουργεί ο κόσμος. Μπορεί να μην τους αρέσει, αλλά τουλάχιστον ξέρουν πώς λειτουργεί και ξέρουν πώς να επιβιώσουν σε αυτόν. Και ξαφνικά σου λένε ότι όλα όσα πίστευες είναι λάθος. Αυτό είναι πολύ ανησυχητικό. Σε μια σειρά δηλώσεων ο Ιησούς περιγράφει την εμπειρία ως ενοχλητική, διχαστική, και βασανιστική (Κ-17.Υ.3:3). Αυτό συμβαίνει όταν ξαφνικά συνειδητοποιείς ότι όλα όσα πίστευες είναι λάθος, και φαίνεται πως δεν υπάρχει τίποτα να μπορεί να πάρει την θέση τους. Τότε είναι που το εγώ δελεάζεται να τρέξει να καλέσει κάποιο μέντιουμ, ίσως, επειδή τότε κάποιος άλλος θα πει τι να κάνεις. Αυτό είναι πολύ καλό, επειδή σ' αυτήν την περίπτωση δεν θα χρειαστεί να δουλέψεις για την κατάργηση του εγώ σου. Το εγώ κάποιου άλλου θα σου πει τι να κάνεις, λέγοντας ότι είναι η Φωνή του Αγίου Πνεύματος ή ότι έχει γίνει το κανάλι Του. Είναι πολύ δελεαστικό να ακολουθήσεις αυτόν τον δρόμο όταν νιώθεις τόσο άβολα. Όμως, το καλύτερο είναι να μείνεις εκεί που είσαι και να μην κάνεις τίποτα, επειδή το εγώ σου θα θελήσει να ορμήσει και να γεμίσει τον κενό χώρο, και ο κενός χώρος πάντα θα γεμίζει μόνος του, από το εγώ. Αν μπορέσεις να μείνεις στην θέση σου, τότε ο φόβος σου θα υποχωρήσει, και αυτή η στοργική Φωνή πράγματι θα σου μιλήσει, και θα ξέρεις τι λέει.

Και κάτι ακόμα: Πολλοί σπουδαστές πέφτουν σε παγίδα όταν παίρνουν στα σοβαρά την δήλωση: «Δεν γνωρίζω τι είναι αυτό που είμαι». Σταματούν να παίρνουν τους ρόλους τους στα σοβαρά, αλλά με λάθος τρόπο. Ας χρησιμοποιήσω ένα παράδειγμα από έναν σπουδαστή στον χώρο μας: Ποτέ δεν σταματάς να είσαι μητέρα, φίλος, κόρη, εραστής, ή σύζυγος: ποτέ δεν σταματάς αυτούς του ρόλους. Αυτό που αρχίζεις να συνειδητοποιείς είναι ότι είναι ένας ρόλος, δεν είμαι εγώ ο ρόλος. Είναι όμως ένας ρόλος που επέλεξα έτσι ώστε να μπορέσω να μάθω τα μαθήματα μου μέσα από αυτόν. Αυτό είναι πραγματικά σημαντικό, αλλιώς θα προσπερνάς αυτό το σκαλοπάτι λέγοντας ότι είναι ανοησία, ότι είναι όλο φτιαχτό – δεν είμαι τίποτα από αυτά τα πράγματα. Είναι σημαντικό να αναγνωρίσεις ότι η ταυτότητά σου δεν βρίσκεται στον ρόλο σου.

Ωστόσο ο ρόλος είναι κάτι που έχεις επιλέξει επειδή δεν πιστεύεις πραγματικά στην αληθινή σου Ταυτότητα. Μπορεί να αρχίσεις να καταλαβαίνεις ότι δεν είσαι αυτός που νόμιζες ότι ήσουν, αλλά υπάρχει ένα κομμάτι σου που εξακολουθεί να μην θέλει να καταλάβει ή να θυμηθεί τον Εαυτό που είσαι αληθινά. Γι' αυτό χρειάζεσαι βήματα που θα σε βοηθήσουν να ξεπεράσεις τον φόβο σου. Αυτά τα βήματα είναι οι τάξεις

μάθησης που επιλέγουμε – οι ρόλοι. Άρα το κόλπο είναι πραγματικά να είσαι όλο και πιο πιστός στον ρόλο – όχι επειδή σημαίνει κάτι, αλλά επειδή για σένα είναι μια τάξη μάθησης.

Σας προτρέπω να μελετήσετε το Μάθημα 184 – τις παραγράφους εννέα μέχρι έντεκα. Το υλικό σε αυτές τις παραγράφους είναι πολύ σημαντικό στο ότι ξεκαθαρίζει αυτό το μείζον θέμα: Αν ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση, γιατί να πρέπει να δώσω προσοχή στο τι κάνω εδώ; Αυτές οι παράγραφοι στο Μάθημα 184 ξεκαθαρίζουν γιατί πρέπει να δώσουμε προσοχή. Για παράδειγμα, η παράγραφος έντεκα:

(ΒΕ-μι.184.11) Χρησιμοποίησε όλα τα ασήμαντα ονόματα και τα σύμβολα που σκιαγραφούν τον κόσμο του σκότους. [Και πάλι, αυτά είναι όλα τα σύμβολα της δουλειάς σου, όλα τα σύμβολα της προσωπικής σου ζωής, όλοι οι ρόλοι στους οποίους είσαι: χρησιμοποίησε τα, μην διαχωρίζεις από αυτά]. **Ωστόσο μην τα δέχεσαι ως πραγματικότητά σου.** [Και πάλι αυτή είναι η διχασμένη όραση: εξακολουθείς να είσαι μητέρα, πατέρας, παιδί, φίλος, σύζυγος, εραστής, το επάγγελμα σου. Αλλά συνειδητοποιείς ότι είναι μια τάξη μάθησης]. **Το Άγιο Πνεύμα τα χρησιμοποιεί όλα, αλλά δεν ξεχνά ότι η δημιουργία έχει ένα Όνομα, ένα Νόημα, και μία και μοναδική Πηγή που ενώνει όλα τα πράγματα μέσα Της. Χρησιμοποίησε όλα τα ονόματα που δίνει ο κόσμος μόνο για την εξυπηρέτησή σου, όμως μην ξεχνάς ότι μοιράζονται το Όνομα του Θεού μαζί σου.**

Αυτό αντανακλά αυτό που επαναλαμβάνω συχνά σ' αυτό το εργαστήριο: αυτά τα μαθήματα είναι πάρα πολύ απλά. Η αντανάκλαση της ενότητας του Ουρανού σ' αυτόν τον κόσμο είναι η ιδέα ότι όλα και όλοι υπηρετούν έναν ίδιο σκοπό. Δεν είμαστε καθόλου ενωμένοι στο επίπεδο της μορφής εδώ, αλλά είμαστε ενωμένοι στον σκοπό, που γίνεται η αντανάκλαση της ένωσης που όλοι μοιραζόμαστε εν Χριστώ και με τον Θεό. Δεν υπάρχει τρόπος σ' αυτόν τον κόσμο να γνωρίζουμε πως είναι αυτή η ενιαιότητα, αλλά μπορούμε να είμαστε η αντανάκλαση της όταν συνειδητοποιούμε ότι όλοι και όλα μοιραζόμαστε τον ίδιο σκοπό. Αυτό θυμάσαι όταν ο νους σου αφήνει τον κόσμο, επιστρέφει στο νου (αυτό κάνει το θαύμα), και τότε θυμάσαι: «Α! Όλα αυτά είναι τα ίδια! Όλα αυτά είναι μια ευκαιρία μάθησης που εγώ επέλεξα για να θυμηθώ τον λόγο που βρίσκομαι εδώ, και τώρα επέλεξα τον Ιησού για δάσκαλο μου. Δεν είμαι εδώ για να κάνω όλα τα πράγματα που νομίζει ο κόσμος ότι είμαι εδώ για να κάνω· είμαι εδώ για να θυμηθώ Ποιος είμαι ως ο ένας Υιός του Θεού. Και ο τρόπος που θα το θυμηθώ αυτό, είναι παίρνοντας κάποια μαθήματα. Αυτή η κατάσταση που βρίσκομαι τώρα είναι μία από αυτά τα μαθήματα. Μπορεί να φαίνεται ότι είναι ένα πολύ οδυνηρό μάθημα, αλλά μπορεί να είναι πολύ βοηθητικό για μένα αν διαλέξω τον κατάλληλο δάσκαλο. Θα μου εξοικονομήσει χίλια χρόνια, επειδή θα καταργήσει ένα μεγάλο φορτίο της ενοχής μου. Και θα συνειδητοποιήσω ότι αυτός είναι ο τρόπος να μάθω ότι τα συμφέροντα μου δεν είναι ξεχωριστά από κανέναν άλλον, ειδικά από εκείνους τους ανθρώπους με τους οποίους σχετίζομαι αυτήν ακριβώς την στιγμή».